

De Vreemdgangers

Andere boeken van deze auteur:

Horen, zien en zwijgen

De sirene

Wraak

Vakantieliefde

De donor

Fatale fout

De Vreemdgangers

© 2016 Rob Oostveen

Uitgegeven door RobooBooks

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

ISBN 978-90-826034-2-1

Eerste druk: Maart 2018

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en/of auteur.

De opdracht

1.

Het lijkt zo gewoon, een man en een vrouw slapend in een tweepersoons bed, maar niets is minder waar. Schijn bedriegt. Een schone schijn die snel verstoord zal worden. Bij de vrouw ontstaat enige beweging, maar de dikke mist in haar hoofd voorkomt dat ze controle heeft over haar bewegingen. Die mist moet eerst optrekken en dat kost tijd. Toch probeert ze zich door die dichte mist heen te werken door eerst controle te krijgen over haar oogleden, die aanvoelen als velours gordijnen.

Haar oogleden zijn nog te zwaar om een blik op de wereld te kunnen werpen. Wat ze niet ziet kan ze wel voelen, ze ligt naakt onder een dekbed! Omdat ze in haar hoofd geen enkel beeld heeft van haar recente verleden, ontstaat er een gevoel dat ze wel eens oneindig lang kan hebben geslapen. Ze is ieder gevoel voor tijd kwijt. Naakt in bed? Ze doet een nieuwe poging om haar gordijnen te openen en een heel smal spleetje laat een beetje licht door. In haar hoofd beginnen enkele radertjes te draaien, al is het kreunend en piepend, en komt de gedachte op dat ze iets moet hebben ingenomen dat haar naar een ander universum heeft gebracht. Was het alcohol, of pillen of misschien wel slaapgas? Hoe kan ze aan dit hoofd en deze mist zijn gekomen? Ze probeert zich om te draaien, maar de signalen vanuit haar hoofd bereiken haar lichaam nog niet. Waar is ze in hemelsnaam, is dit soms het hiernamaals? Maar ze gelooft niet in een hiernamaals, dus waar in dit leven kan ze nu zijn? Haar geheugenfunctie is nog niet op gang gekomen, ze tast nog in het duister. Even later doet ze weer een poging om haar gordijnen te openen, nu lukt dat al iets beter. Door de inmiddels wat grotere spleet kan ze iets van haar omgeving waarnemen. Wat ze recht boven zich ziet konden wel eens lichtgrijze wolken zijn, maar tussen de wolken door is geen blauwe lucht te zien. Alles is grijs en wit en erg vlak. Het kan de hemel toch niet zijn? Ze vermant zich en verzamelt al haar energie om de kijkspleet nog groter te maken. Dan merkt ze dat de wolken egalier zijn dan dat ze leken en dat wat ze ziet misschien wel eens een plafond zou kunnen zijn. Ze krijgt meer vertrouwen en begint te zien wat er te zien is en haar hersens komen ook op gang. Ze ligt in bed in een kamer. Als ze haar ogen naar rechts draait lijkt het of de muur, want dat moet het zijn, over haar heen gaat vallen. Het lukt haar om een paar keer met haar ogen te knipperen. Ze dwingt haar ogen om open te blijven en goed in het rond te kijken. De muur blijft hangen, hij valt niet verder. Haar ogen zijn nu open en de mist begint op te trekken. Ze ligt dus in een bed in een onbekende kamer met een schuine wand. Zou dit een zolder kunnen zijn? Er dringt geen geluid tot haar door, het is doodstil, ze hoort alleen haar eigen bewegingen. Haar ogen beginnen haar omgeving te verkennen. Ze zien een kast die zij nooit eerder heeft gezien. Haar hoofd kan ze nu ook bewegen en draait ze van rechts naar links. Haar hoofd is nog aan het draaien als ze bijna een rolberoerte krijgt. Er ligt een vreemde man naast haar! Door deze schok beginnen meer sensoren op toeren te komen en realiseert zij zich, dat ze naakt in bed ligt naast een vreemde man. Wat is haar in hemelsnaam overkomen, wat doet ze hier?

De zenuwen, die nu ook weer werken, gieren door haar lichaam. Ze wordt overvallen door een golf van paniek, gevolgd door opkomend maagzuur. Ze is toch gelukkig getrouwd, waarom dan naakt naast een vreemde man hier in bed?

Deze gewaarwording brengt al haar fysieke en geestelijke functies in staat van beroering, waardoor ze zichzelf dwingt om op te staan, al probeert haar lichaam haar nog op andere gedachten te brengen. Maar de aanhouder wint, een karaktertrek die ook weer actief is, en zuchtend en steunend slaagt ze erin op de rand van het bed te gaan zitten. Haar hoofd wil zich van haar lichaam scheiden en op het kussen blijven liggen, maar ze overwint de zwaartekracht en door de optrekkende mist heen slaagt ze erin overeind te

komen. Na enkele pogingen lukt het vervolgens om rechtop te gaan staan, met haar hand tegen de muur als steun. Ze schudt en draait wat met haar hoofd om de laatste mist eruit te jagen en kijkt dan over haar schouder naar die vreemde man. Hier staat ze, helemaal naakt, net zoals ze zich voelt; wat ontzettend gênant is dit. Gelukkig slaapt de man, de sukkel weet niet wat hij mist of heeft hij het al gehad? Ze moet er niet aan denken wat hier vannacht gebeurd kan zijn. Nu eerst zich maar eens aankleden voordat hij wakker wordt. Ze waggelt door de kamer, op zoek naar haar kleren. Op de stoel ligt niks en ook de kast is helemaal leeg. Ze strompelt de badkamer in, maar ook daar geen kleren. Ze gaat terug naar de kamer en wil de kamerdeur open doen, maar die zit op slot en er is geen sleutel te zien. Wat is hier aan de hand? Ze neemt de kamer eens goed in zich op. Het is een grote slaapkamer, een zolderkamer met een dakkapel, wat onpersoonlijk ingericht. Deze kamer voelt net zo kil aan als ze zich voelt. Een nietszeggend schilderij hangt aan de muur, een TV in de hoek op een kastje. Op en in het nachtkastje ligt niets. Zou het misschien een hotelkamer kunnen zijn? Maar dan wel een hele kale. Geen denken aan dat ze zo naar de receptie loopt om de rekening te betalen. Trouwens, haar tas is er ook niet. Wat betekent dit allemaal? Ze loopt naar het raam in de dakkapel, schuift de gordijnen open en heeft dan een schitterend uitzicht op een prachtige tuin, waar geen levend wezen te zien is. Achter de tuin lijkt een bos of een park te liggen; geen huis of ander gebouw te bekennen. Ze rekt zich in vol ornaat eens goed uit voor het raam, er is toch niemand om haar te bewonderen. De thermopane ramen zorgen ervoor dat ieder geluid wordt buitengesloten en als ze het raam open wil doen, dan blijkt het op slot te zitten. Op een mooie zomerse dag met een stralend blauwe hemel en geen zuchtje wind, zit ze opgesloten in een kale hotelkamer. Ze kijkt de kamer nog eens rond, op zoek naar enig aanknopingspunt, maar niets - binnen noch buiten - komt haar bekend voor. Waar is ze terecht gekomen en hoe?

Wat is het laatste dat ze zich kan herinneren? Haar geheugen wil dat geheim nog niet echt prijs geven. Hoe kan ze hier zijn gekomen? Heeft die man haar meegenomen? Maar ze kent hem helemaal niet. Ze zal toch niet zomaar met een vreemde zijn meegegaan? Heel langzaam begint er heel ver weg in haar achterhoofd iets te dagen. Ze was toch op een bijeenkomst van haar kantoor, in een restaurant? Er komen beelden door van enkele collega's waarmee ze staat te praten aan een bar, ze heeft al een paar glazen wijn op. Er komen ook beelden door van een paar onbekende gezichten, misschien klanten of zo. Maar daar houdt haar herinnering op. Heeft ze dan misschien te veel gedronken op die party? Kan er wat in haar wijn zijn gedaan? Is ze dronken geworden of misschien gevallen? Heeft die man haar meegenomen en misbruik van haar gemaakt? Is ze vreemd gegaan zonder er weet van te hebben?

Een geluid achter haar doet haar vliegenvlug omdraaien. Er komt beweging in de onbekende man en een zacht gekreun bevestigt dat hij nog leeft en weldra wakker zal worden. Als een speer vliegt ze naar haar bed en kruipt weer onder het dekbed, zich schamend voor haar naaktheid. De man naast haar knippert met zijn ogen, probeert te bewegen en slaagt er na een paar minuten in zijn hoofd te draaien. Hij slaat het hiernamaals, de wolken en de mist blijkbaar over en kijkt haar meteen recht in de ogen. Zijn gezicht verkrampt als het tot hem doordringt dat hij met een vreemde vrouw in bed ligt. Het eerste wat hij dan doet is onder zijn dekbed kijken. Hij ziet zeker ook dat hij helemaal naakt is, want hij schrikt, waarna hij haar beschuldigend aankijkt en er moeizaam een vraag gemompeld wordt: "Wie ben jij? Wat hebben wij hier te zoeken?"

Zij kijkt hem boos aan en zegt: "Dat kan ik jou ook vragen."

Hun verbaasde blikken ontmoeten elkaar, ze begrijpen niets van deze situatie. Hoe zijn ze hierin terecht gekomen? Na zijn omgeving nog eens in zich opgenomen te hebben zegt de man: "Ben je al lang hier?" "Geen idee, ik ben ook net wakker. Hoe ben jij hier beland?"

"Die vraag had ik aan jou willen stellen, ik snap hier niets van."

"Ik lig hier helemaal naakt, heb jij wél wat aan?"

"Nee, helemaal niets. Hebben wij iets gehad samen?"

"God behoede dat. Ik weet zeker dat ik niet uit mijzelf hiernaartoe ben gekomen. Bovendien, waar zijn mijn kleren? Ik ga nooit naakt ergens naartoe!"

De man moet hierom glimlachen. Het is bepaald geen onaantrekkelijke vrouw die hier naast hem ligt en ook nog eens helemaal naakt. Hij is wel eens slechter wakker geworden.

"Heb jij al verder rond gekeken in deze kamer, heb je ergens onze kleren zien liggen?"

“Nee, er is helemaal niks te vinden en ja, ik heb al wat rond gekeken, en nee, ik word er geen cent wijzer van. Buiten is ook niets te zien wat mij bekend voor komt.”

“Dan zullen we de gang op moeten om te kijken waar we zijn.”

“Dat kun je vergeten, de deur zit op slot.”

Hij gaat nu rechtop in bed zitten en kijkt verbaasd in het rond. Hoe kunnen ze deze netelige situatie nu oplossen? Net als hij wil opstaan, zijn naaktheid negerend, wordt er op de kamerdeur geklopt en horen ze de sleutel draaien. In opperste verbazing kijken ze alle twee naar de deur als daar een keurige man door naar binnen komt. Het is een man van rond de 70 jaar, slank postuur, een volle bos grijs haar en hij is wél aangekleed. Hij heeft een keurig pak aan met stropdas. Al met al een gedistingeerd persoon. Ze zitten dus niet in een nudistenhotel!

“Goedemiddag samen. Blij te zien dat u uitgeslagen bent. U zult zich vast wel afvragen wat u hier doet?”

“Hoe kunt u dat zo denken,” antwoordt de man.

“Laat ik volstaan met u te vertellen dat u hier bent om een heel bijzondere reden. U krijgt beiden van mij een speciale opdracht. Het is zeer belangrijk dat u die uitvoert, want zo niet, dan zullen ernstige sancties u treffen, en dat wilt u niet, dat kan ik u verzekeren.”

De man en de vrouw kijken met stomheid geslagen naar de onbekende man. Een speciale opdracht? Ernstige sancties? Wat is dit voor onzin? Wie denkt hij wel dat hij is!

De man herpakt zich en zegt: “Ik denk dat u ons een goede verklaring schuldig bent, want zoals u ons in deze situatie heeft gebracht is volstrekt onacceptabel.”

De man glimlacht en reageert: “Ik ben blij dat u een beetje van u afbijt, want u zult bij de uitvoering van de opdracht al uw moed en creativiteit nodig hebben en geen angst moeten tonen.”

“Wat doet u denken dat wij zomaar een of andere opdracht zullen uitvoeren?”

“Dat zal u vanzelf duidelijk worden.”

“Dat is mooi gezegd, maar voor wie of wat zouden wij dan iets moeten doen?”

“Wij zijn een goedwillende organisatie en noemen ons ‘Ridders voor het Recht’, ook wel als ‘RR’ aangeduid. Wij pakken onrecht aan dat langs de reguliere wegen niet of uiterst moeilijk bestreden kan worden. Wij gebruiken daarbij wel eens onorthodoxe methoden.”

“Bedoelt u ‘onorthodox’ als in ‘gewelddadig’?”

“Nee, nooit. Wij zijn een gerespecteerde organisatie die recht wil doen. Wij houden ons aan de regels, al zoeken wij wel eens het randje op. Het doel heiligt soms de middelen.”

“Maar waarom wij?”

“Daar komen jullie vanzelf achter. Om de opdracht in ontvangst te nemen wil ik u beiden vragen naar een andere kamer te gaan. In eerste instantie verzoek ik mevrouw deze kamer te verlaten. Hier is de sleutel van de kamer waar u heen moet en waar u zowel uw kleren zult vinden als ook de verdere details.” Ze kijkt stomverbaasd en verroert zich in eerste instantie niet. Moet zij nu naakt onder het dekbed vandaan komen en voor de ogen van deze mannen de kamer verlaten? De onbekende kijkt haar dringend aan en houdt de sleutel voor haar neus.

“Onderschat u niet welke sancties wij kunnen toepassen als u onze orders niet strikt opvolgt,” voegt hij nog toe.

Ze kijkt hem met een woedende blik aan, pakt dan de sleutel van hem over, staat op en verlaat snel de kamer, terwijl ze weet dat de twee mannen haar na zullen kijken. Ze voelt de blikken van de mannen in haar billen prikken. Dat ze blijkbaar de moeite waard is om nagekeken te worden streelt haar ego ook wel weer een beetje.

“U blijft nog even hier. De sleutel van uw kamer krijgt u zo dadelijk,”

hoort ze de gedistingeerde man nog tegen de vreemde man zeggen. Terwijl ze wegloopt denkt ze na over welke mogelijke sancties ze haar kunnen opleggen? De gedachte wint terrein, dat ze de opdracht aan haar laars gaat lappen, deze onbekende kan wat haar betreft de pot op. Ze laat zich de wet niet voorschrijven. Ze wil nog meemaken dat er straks iets naar voren komt, waardoor ze zich gedwongen voelt aan een opdracht mee te werken.